

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **L. K.**, bývajúcej v S., proti odporcovi **Ing. J. K.**, bývajúcemu v B., o **zvýšenie výživného**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 17 C 158/2007, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 63/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 17. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 63/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné rozsudkom z 11. mája 2009 č.k. 17 C 158/2007-165 zmenil rozsudok Okresného súdu Humenné č.k. P 151/1989-389 z 3. mája 2001 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co P 2/2003 z 29. septembra 2003 tak, že zvýšil výživné navrhovateľky zo sumy 900,-- Sk na sumu 89,62 € (2 700,-- Sk) s účinnosťou od podania návrhu, t.j. od 27. augusta 2007, ktoré uložil odporcovi zasielať navrhovateľke vždy k prvému dňu v mesiaci. Nedoplatok na zvýšenom výživnom za čas od 27. augusta 2007 do 11. mája 2009 vo výške 1 314,47 € (39 600,-- Sk) zaviazal odporcu zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach po 33,19 € (1 000,-- Sk) počnúc mesiacom jún 2009 tak, že odporcovi uložil povinnosť zasielať splátky spolu s bežným výživným k rukám navrhovateľky. Vo zvyšku návrh zamietol. Zamietol aj protinávrh odporcu na zníženie výživného a na určenie vyživovacej povinnosti do 25. roku veku navrhovateľky. Ďalším výrokom rozhodol, že trovy konania účastníkom nepriznáva. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že navrhovateľka je študentkou denného štúdia B. a v akademickom roku 2007/2008 bola študentkou jej 3. ročníka. Za prvý ročník zaplatila školné vo výške 55 000,-- Sk, za 2. ročník 2007 57 000,-- Sk a za 3. ročník školné 63 000,- Sk. Zo zmluvy o účasti (účinkovaní) v programe V. vyplynulo, že účastník v uvedenom programe dostal v

hrubom finančnom vyjadrení sumu 5 000,-- Sk. K. potvrdila, že navrhovateľka je jej študentkou a v akademickom roku 2007/2008 požiadala o prerušenie štúdia zo sociálnych dôvodov. Po zhodnotení listinných dôkazov a výpovedí účastníkov konania dospel k záveru, že navrhovateľka, ktorá je plnoletá, nie je schopná samostatne sa živiť, pretože je študentkou vysokých škôl a štúdiom sa pripravuje na budúce povolanie a skôr určené výživné v roku 2003 nepostačuje na úhradu jej nákladov spojených so štúdiom, výživou a zdravotným stavom. Matka navrhovateľky vzhľadom na jej sociálnu situáciu, spôsobenú aj dlhodobou nezamestnanosťou, nedokáže pokryť všetky náklady dcéry, aj keď inú vyživovaciu povinnosť nemá. Odporca podľa potvrdenia z jeho služobného úradu mal príjem priemerne mesačne 15 836,25 Sk. Má 3 synov, z ktorých jeden je už plnoletý a bol prijatý na vysokoškolské štúdium. Ostatní dvaja synovia odporcu sú vo veku 17 a 14 rokov. Manželka odporcu je podnikateľka. Po spriemerovaní jej príjem mesačne predstavuje 9 100,- Sk. Uzavrel, že je potrebné vyživovaciu povinnosť určenú v prospech navrhovateľky predchádzajúcim rozhodnutím zvýšiť na sumu 2 700,-- Sk od 27. augusta 2007. Vysokoškolské štúdium znamená reálne zvýšené náklady vo všetkých oblastiach študentského života, a to aj pri vynaložení maximálnej miery skromnosti a znížení potrieb. Na druhej strane poznamenal, že pokiaľ navrhovateľka sa rozhodla študovať aj na druhej vysokej škole, ktorá je navyše školou súkromnou, musí si byť aj sama vedomá nutnosti obstaráť si finančné prostriedky na štúdium vlastnou iniciatívou. Preto priznal navrhovateľke výživné od podania návrhu vo výške 2 700,-- Sk a vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol. Nedoplatok na výživnom, ktorý vyčíslil na 1 314,47 €, umožnil odporcovi splácať pravidelnými mesačnými splátkami. Umožnenie splácania dlžného nedoplatku podmienil, že odporca má aktuálnu vyživovaciu povinnosť voči trom deťom z terajšieho manželstva a navyše ku dňu rozhodovania vo veci ešte nebol úplne splatený ani nedoplatok výživného vzniknutý v dôsledku posledného rozhodovania súdu o zvýšení výživného. Z týchto dôvodov zamietol aj protinávrh odporcu na zníženie výživného a na určenie vyživovacej povinnosti do veku 25 rokov navrhovateľky. Výrok o nepriznaní náhrady trov konania súd prvého stupňa odôvodnil tým, že trov účastníkom nevznikli, ani si ich neuplatnili.

Krajský súd v Prešove (odvolací súd) rozsudkom zo 17. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 63/2009 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zvýšení výživného tak, že vyživovaciu povinnosť odporcu pre navrhovateľku určenú rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. P 151/1989-389 z 3. mája 2001 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 CoP 2/2003 z 29. septembra 2003 za čas od 27. augusta 2007

do 30. septembra 2009 zvýšil zo sumy 900,-- Sk na sumu 70 € mesačne. Nedoplatok na zvýšenom výživnom za uvedené obdobie vo výške 1 008,07 € uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľke v splátkach po 30 € mesačne počnúc mesiacom január 2010 až do zaplatenia, vždy najneskôr do 15-teho dňa v mesiaci pod následkom straty výhod splátok. Potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bol v prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky na zvýšenie výživného za obdobie od 27. augusta 2007 do 30. septembra 2009 zamietnutý, ako aj vo výroku, ktorým bol vzájomný návrh odporcu na zníženie výživného za toto obdobie zamietnutý. Zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch, ktorými bolo rozhodnuté o zvýšení výživného za čas od 1. októbra 2009 do budúca i vo výroku, ktorý bol zamietnutý protinávrh odporcu na zníženie a zrušenie výživného od 1. októbra 2009 do budúca a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a konania ktoré mu predchádzalo, po zopakovaní dokazovania výsluchom odporcu, oboznámením spisu Okresného súdu Humenné sp. zn. P 151/89, oboznámení správy K. z 19. februára 2008 a zo 7. novembra 2008 a správy B. n.o. z 2. apríla 2009 dospel k záveru, že je potrebné čiastočne rozhodnutie súdu prvého stupňa zmeniť, čiastočne potvrdiť a čiastočne zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Konštatoval, že pomery účastníkov oproti stavu, ktorý bol v čase predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom odôvodňujú zmenu rozhodnutia o výživnom. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne uzavrel, že od 27. augusta 2007 je možné zmeniť predchádzajúce rozhodnutie, ktorým bola určovaná vyživovacia povinnosť pre navrhovateľku zo strany odporcu. Na rozdiel od súdu prvého stupňa uviedol, že odôvodneným potrebám navrhovateľky a možnostiam a schopnostiam odporcu z jeho preukázateľne zisteného príjmu v rozhodnom období, ktorý predstavoval sumu od 15 800,-- Sk do 17 000,-- Sk pri vyživovacích povinnostiach k ešte trom nezaopatreným deťom, zodpovedá v období od 27. augusta 2007 do 30. septembra 2009 suma vo výške 70 € mesačne. Rozsah vyživovacej povinnosti presahujúcu túto sumu by nezodpovedal možnostiam a schopnostiam povinného, a preto rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že rozhodol o zvýšení výživného na 70 € mesačne a rozhodnutie súdu prvého stupňa v jeho vyhovujúcej časti presahujúcej sumu 70 € zamietol. Z dôvodu, že už súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky nad sumu 2 700,-- Sk mesačne, v tejto časti hodnotil rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne, preto ho v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. za obdobie od 27. augusta 2007 do 30. septembra 2009 potvrdil. Zároveň s poukazom na skutočnosti, ktoré majú vplyv na určovanie výšky výživného a na trvanie vyživovacej povinnosti potvrdil aj výrok, ktorým bol zamietnutý návrh odporcu na zníženie výživného za

obdobie od 27. augusta 2007 do 30. septembra 2009. Považoval však za dôležité objasniť skutočnosť, či navrhovateľka ukončila štúdium na K. v októbri 2009 ako to tvrdil odporca v odvolacom konaní, v akom odbore ukončila štúdium, aké mala možnosti sa zamestnať vo vyštudovanom odbore, či vyvíjala aktivity, aby sa zamestnala, či a ako boli ovplyvnené jej schopnosti uspokojovať jej životné potreby ukončením štúdia. Preto rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o zvýšení výživného za čas od 1. októbra 2009 do budúca a vo výroku, ktorým bol zamietnutý protinávrh odporcu na zvýšenie a zrušenie vyživovacej povinnosti od 1. októbra 2009 do budúca a vo výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka, ktorého prípustnosť odôvodnila tým, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). V dovolaní namietala predovšetkým postup odvolacieho súdu, ktorý napriek jej ospravedlneniu sa z pojednávania nariadeného na 17. decembra 2009 z dôvodu študijných povinností (termín zápočtu z predmetu súdne lekárstvo) a požiadavke o vytýčenie nového termínu pojednávania predmetné pojednávanie vykonal, čím jej odňal možnosť konať pred súdom. V dôvodoch dovolania ďalej namietala, že odvolací súd nedostatočne zistil skutkový stav. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil v celom rozsahu a potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti zvýšenia výživného od 1. októbra 2009 do budúca, nedoplatku na výživnom za obdobie od 27. augusta do 11. mája 2009 a zaviazal odporcu platiť polovicu školného od školského roku 2007/2008 do skončenia magisterského štúdia.

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľky ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V zmysle § 238 ods. 4 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudkov o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo osvojení.

Vzhľadom k hore uvedenému, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie proti rozsudku, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci upravenej zákonom o rodine (zvýšenie výživného na plnoleté dieťa podľa § 62 a nasl. zákona č. 36/2005 Z.z. v platnom znení) nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

So zreteľom na navrhovateľkou tvrdený dôvod dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide.

Podľa čl. 48 ods. 2, vety prvej Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestanným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva, alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva

je irelevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými predpismi, porušuje ústavnoprávne princípy (napr. II ÚS 85/06).

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon nestanovuje inak, aby nariadil na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu (§115 ods. 2 O.s.p.). Je potom na účastníkovi, či svoje právo využije, ale nie.

Zúčastniť sa pojednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom každého účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon nestanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon v ustanovení § 101 ods. 2 druhá veta O.s.p. určuje len jednu výnimku z toho práva účastníka, za ktorej sa môže vec prejednať i v jeho neprítomnosti - t.j. ak riadne predvolaný účastník sa na pojednávanie nedostavil a nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych. Súd má pritom zvážiť závažnosť dôvodov na odročenie pojednávania. V každom prípade musí mať na zreteli práva účastníkov konania, ku ktorým nepochybne patrí právo na prejednanie veci v ich prítomnosti (prítomnosti ich právnych zástupcov).

Z obsahu spisu podľa dovolacieho súdu vyplýva, že navrhovateľka svoju neprítomnosť na odvolacom pojednávaní odôvodnila stanoveným termínom pre zápočet

z predmetu súdne lekárstvo, ktorý jej bol oznámený dva dni predtým a ktorý bol jediným termínom, ktorého bolo nevyhnutné sa ho zúčastniť.

V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že dôležitosť dôvodu, pre ktorý účastník konania žiada o odročenie pojednávania, musí súd posudzovať so zreteľom na všetky okolnosti, pričom je potrebné prihliadať aj na to, aké prekážky bránili účastníkovi v účasti na predtým nariadených pojednávaniach a v neposlednom rade aj na to, či tvrdenú prekážku včas účastník preukázal. V prejednávanej veci ako dôvod, pre ktorý neodročil pojednávanie napriek žiadosti navrhovateľky uviedol, že navrhovateľka nepreukázala súdu ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý žiadala o odročenie pojednávania.

Postup odvolacieho súdu pri neakceptovaní ospravedlnenia navrhovateľky z účasti na pojednávaní a nevyhovení jej žiadosti o odročenie pojednávania vzhľadom na nepreloženie potvrdenia o termíne skúšky sa javí dovolaciemu príliš formalisticky. Účelom právnej úpravy týkajúcej sa formalít a podmienok konania, ktoré musia byť dodržané, je zaistiť riadny chod spravodlivosti a najmä rešpektovaní právnej istoty, ktorá je jedným zo základných prvkov výsadného postavenia práva. Uplatnené obmedzenia a výklad však nesmú obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom, alebo v takej miere, že by uvedené právo bolo zasiahnuté v samej svojej podstate. Aj keď právo podlieha zákonným podmienkam, súdy sa musia pri aplikácii procesných pravidiel vyhnúť prehnanému formalizmu, ktorý by zasahoval do zásad spravodlivého procesu. Podľa názoru dovolacieho súdu postupoval odvolací súd príliš formalisticky, keď pokračoval v konaní z dôvodu, že navrhovateľka nepreukázala dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, čím znemožnil navrhovateľke právo na spravodlivý proces.

Jednou zo súčastí koncepcie spravodlivého súdneho konania, je tiež princíp rovnosti zbraní, ktorý okrem iného vyžaduje, aby každý účastník mal primeranú možnosť predložiť svoje návrhy za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje druhý účastník (viď rozsudky ESĽP Ankerl v. Švajčiarsko, 1996 – V, s. 1567, Helle v. Fínsko, 1997 – VIII, s. 2928 a pod.).

Odvolací súd na svojom pojednávaní dňa 17. decembra 2009, na ktorom vo veci rozhodol a vyhlásil dovolaním napadnutý rozsudok, vykonal dokazovanie výsluchom odporcu, ktoré skutočnosti uviedol i v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že navrhovateľke bola odňatá možnosť pred odvolacím súdom konať tým, že vo veci prebehlo pojednávanie bez jej účasti i keď k uvedenému postupu neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., čím súd neumožnil navrhovateľke zúčastniť sa vykonania dokazovania a vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom. Týmto postupom zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami navrhovateľky uvedenými v dovolaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1, 4 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. júla 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská